

даалии, делибашии и всѣкакви гладници, облѣчени съ чудновати дрехи, съ високи кауци на глава, окичени съ звънчета. Тѣ скитали отъ село на село ужъ да пазятъ раята отъ хайдуги, а на дѣло сами влизали въ домоветѣ на българитѣ, зимали имъ новитѣ дрехи, платоветѣ, нанизитѣ, паритѣ и се хранѣли даромъ по цѣли месеци отъ народа. Тѣзи обирници много тежали на народа и той дирилъ юнаци да го отърватъ отъ злото.

Презъ 1834 година въ Велико-Търново се появилъ храбъръ и пѣргавъ българинъ, на име *Велчо Атанасовъ* — джамджия. Той застаналъ начело и свикалъ около си сърдцатитѣ българи да се уговорятъ и въоръжатъ за борба съ враговетѣ.

Велчо билъ търговецъ, ходилъ въ Влашко, Брашовъ и Будапеща, та се изтъщилъ добре въ търговията. Отъ Будапеща, отъ Букурещъ, и отъ Русия Велчо донасялъ джамове, цвѣтни стѣкла, красиви сѣдове, багрени, шарени басми, книги и други украси за църкви и манастири. Турци и българи купували Велчовата стока и той станалъ заможенъ, богатъ човѣкъ. Бащината му кѣща се обърнала на складъ за всѣкакви стоки.

Велчо пътувалъ по цѣлия търновски окръгъ съ силенъ конь, обикалялъ всички манастири и голѣми села, каквито тогава били Горна-Орѣховица, Лѣсковецъ, Елена, Дрѣново, Трѣвна, Габрово.

Навсѣкжде, като продавалъ стокитѣ си, Велчо разказвалъ на народа, че румъни, сърби, маджари, гърци и други сж свободни, а само българитѣ пѣшкатъ подъ чуждо иго. Хората, първенцитѣ одобрили думитѣ му. Тогава той ги поканвалъ да се въоръжатъ и приготвятъ, та единъ день да възстанатъ мъжки въ борбата и да изгонятъ турцитѣ отъ земята си.